

Z tych powodów wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku wydanego w sprawie T-162/07 oraz o rozstrzygnięcie sporu co do istoty, względnie o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di Appello di Firenze (Włochy) w dniu 18 listopada 2009 r. — Tonina Enza Iaia, Andrea Moggio, Ugo Vassalle przeciwko Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Università di Pisa

(Sprawa C-452/09)

(2010/C 24/58)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte di Appello di Firenze

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tonina Enza Iaia, Andrea Moggio, Ugo Vassalle.

Strona pozwana: Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Università di Pisa.

Pytania prejudycjalne

- 1) czy zgłoszenie zgodnie z prawem przez państwo włoskie zarzutu pięcioletniego lub dziesięcioletniego przedawnienia prawa wynikającego z dyrektywy 82/76/EWG⁽¹⁾ w odniesieniu do okresu poprzedzającego przyjęcie pierwszych włoskich przepisów transponujących jest zgodne ze wspólnotowym porządkiem prawnym w taki sposób, że korzystanie z ww. prawa mającego charakter majątkowy lub ewentualnie możliwość wniesienia skargi odszkodowawczej nie zostaną ostatecznie uniemożliwione?
- 2) czy z drugiej strony wykluczenie jakiegokolwiek możliwości zgłaszania zarzutu przedawnienia jako ostatecznie uniemożliwiającego korzystanie z ww. prawa jest zgodne ze wspólnotowym porządkiem prawnym?
- 3) czy wykluczenie jakiegokolwiek możliwości zgłaszania zarzutu przedawnienia do chwili ustalenia przez Trybunał Sprawiedliwości naruszenia prawa wspólnotowego (w niniejszym przypadku do 1999 r.) jest zgodne ze wspólnotowym porządkiem prawnym?

- 4) czy, jak orzeczono w wyroku w sprawie Emmott wykluczenie w każdym wypadku jakiegokolwiek możliwości zgłaszania zarzutu przedawnienia do chwili należytej transpozycji do prawa krajowego (co w niniejszym przypadku w ogóle nie nastąpiło) dyrektywy, w której uznaje się prawo zgłaszania takiego zarzutu jest zgodne ze wspólnotowym porządkiem prawnym?

(¹) Dz. U. L 43, s. 21.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-453/09)

(2010/C 24/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Triantafyllou i B.-R. Killmann, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 96 i art. 98 dyrektywy w sprawie systemu podatku od wartości dodanej w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy, stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej wobec dostaw, przywozów oraz wewnątrzspółnotowego nabycia niektórych żywych zwierząt, w szczególności koni, które nie są przeznaczone do produkcji środków spożywczych dla ludzi i zwierząt;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona w związku z obniżoną stawką podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT”) wprowadzoną przez Republikę Federalną Niemiec przy dostawie, przywozie i wewnątrzspółnotowym nabyciu żywych zwierząt, w szczególności koni, nawet jeśli zazwyczaj nie są one

wykorzystywane do produkcji środków spożywczych dla ludzi i zwierząt. Zdaniem Komisji jest to niezgodne z przepisami dyrektywy 2006/112/WE (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie wspólnego systemu podatku VAT”) w szczególności w odniesieniu do rasy koni, które są wykorzystywane zazwyczaj jako konie do tresury, konie jeździeckie, cyrkowe lub wyścigowe.

Komisja podnosi, że dyrektywa w sprawie wspólnego systemu podatku VAT pozwala państwom członkowskim pod pewnymi warunkami na zastosowanie, oprócz normalnej stawki podatku VAT, stawek obniżonych. Przykładowo, państwo członkowskie może, na podstawie art. 98 ust. 2 dyrektywy, zastosować obniżoną stawkę wobec „dostaw [...] których kategorie są określone w załączniku III”. Ponieważ obniżoną stawkę należy uznać za wyjątek od normalnej stawki podatku VAT, wykładnia wskazanego artykułu powinna być wykładnią ścisłą.

Komisja uważa, że żywe zwierzęta, w szczególności konie, które nie są zazwyczaj przeznaczone do wykorzystania jako środki spożywcze, nie są objęte pkt 1 załącznika III do dyrektywy. W rezultacie obniżona stawka, o której mowa w art. 98 ust. 2 dyrektywy nie może być stosowana wobec tych zwierząt. Wynika to zarówno z systematyki jak i różnych wersji językowych pkt 1 załącznika III do dyrektywy. Wykładnia celowościowa prowadzi do tego samego rezultatu: celem pkt 1 jest przyznanie preferencyjnego traktowania w odniesieniu do wszystkich produktów wykorzystywanych do produkcji środków spożywczych dla ludzi i zwierząt.

Brak rozróżnienia między rasami koni w Nomenklaturze scalonej jest w niniejszym przypadku pozbawiony znaczenia, gdyż klasyfikacja taryfowa jest motywowana innymi względami niż prawo w zakresie podatku VAT. Fakt, że art. 98 ust. 3 dyrektywy zezwala państwom członkowskim na odwołanie się do Nomenklatury scalonej nie oznacza, że państwo członkowskie może powołać się na brak precyzyjnego charakteru Nomenklatury scalonej dla uzasadnienia niewłaściwego zastosowania prawa wspólnotowego w zakresie podatku VAT.

Obroty osiągnięte w związku z rasami koni wykorzystywanymi zazwyczaj jako konie do tresury, konie jeździeckie, cyrkowe lub wyścigowe również nie są objęte obniżoną stawką przewidzianą w pkt 11 załącznika III do dyrektywy związaną z dostawą towarów, które normalnie są przeznaczone do wykorzystania w produkcji rolnej. Fakt, że konie są zwierzętami rolnymi nie oznacza, że wymienione powyżej rasy koni są zazwyczaj wykorzystywane w produkcji rolnej. W rzeczywistości rasy te są co do zasady wykorzystywane w związku z aktywnością sportową w celach szkoleniowych, rekreacyjnych i rozrywkowych, czyli właśnie w innych dziedzinach niż produkcja rolna.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-454/09)

(2010/C 24/60)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Righini i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włóska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Włóska, nie podejmując w wyznaczonych terminach wszelkich niezbędnych środków w celu uchylecia pomocy uznanej za niezgodną z prawem i wspólnym rynkiem w decyzji Komisji 2008/697/WE⁽¹⁾ z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 13/07 (ex NN 15/06 i N 734/06) udzielonej przez Włochy spółce New Interline [notyfikowanej w dniu 17 czerwca 2008 r. jako dokument nr C(2008) 1321], uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2, 3 i 4 rzeczony decyzji oraz traktatu WE;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin, w którym Włochy powinny były uchylić i odzyskać pomoc przyznaną niezgodnie z prawem, upłynął cztery miesiące po doręczeniu decyzji. Ponad rok później władze włoskie nadal nie podjęły niezbędnych środków w celu wykonania decyzji i odzyskania pomocy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 235, s. 12.

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-455/09)

(2010/C 24/61)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i Ł. Habiak, pełnomocnicy)